

**JA 2012/197 Rechtbank 's-Gravenhage, 18-07-2012, 415312/HA RK 12-139,
LJN BX7172
Deelgeschil, Bijdrage aan vaststellingsovereenkomst, Bereidheid te
onderhandelen**

Publicatie	JA 2012 afl. 9
Publicatiedatum	08 november 2012
College	Rechtbank 's-Gravenhage
Uitspraakdatum	18 juli 2012
Rolnummer	415312/HA RK 12-139 LJN BX7172
Rechter(s)	mr. Groeneveld-Stubbe
Partijen	[A] te [woonplaats], verzoeker, advocaat: mr. A.F.G. Pennino te Kerkrade, tegen de naamloze vennootschap Nationale-Nederlanden Schadeverzekering Maatschappij NV te 's-Gravenhage, verweerster, advocaat: mr. S.E. Phoelich-Pontier te 's-Gravenhage.
Noot	S. Colsen
Trefwoorden	Deelgeschil, Bijdrage aan vaststellingsovereenkomst, Bereidheid te onderhandelen,
Regelgeving	Rv - 1019x Rv - 1019z

» **Samenvatting**

Verzoeker is als inzittende van een personenauto betrokken geraakt bij een verkeersongeval. Nationale-Nederlanden, de aansprakelijkheidsverzekeraar van de personenauto die de auto heeft aangereden waarin verzoeker zat, heeft aansprakelijkheid erkend en de schadeafwikkeling ter hand genomen. Nationale-Nederlanden heeft tot september 2010 voorschotten verstrekt. Tijdens de schadeafwikkeling heeft Nationale-Nederlanden aan een onderzoeksbureau de opdracht gegeven tot het verrichten van een persoonlijk onderzoek naar verzoeker. Dit heeft geleid tot twee observatieverslagen en video-opnames. In 2011 heeft Nationale-Nederlanden laten weten de zaak als afgedaan te beschouwen.

In het deelgeschil vraagt verzoeker aan de rechtbank om te beoordelen of Nationale-Nederlanden terecht en op juiste gronden heeft besloten een persoonlijk onderzoek in te stellen en of de uitkomst van het onderzoek zodanig is dat deze mag worden meegenomen in de verdere regeling van de schade. Daarnaast vraagt verzoeker de rechtbank te bepalen dat Nationale-Nederlanden de onderhandelingen ten onrechte heeft gestaakt.

De rechtbank stelt vast dat zij niet in staat is de vragen van verzoeker te beantwoorden omdat niet alle relevante en beschikbare (arbeidsdeskundige en medische) stukken in het geding zijn gebracht. Echter, ook een ontkennende beantwoording van de vragen van verzoeker kunnen de onderhandelingen volgens de rechtbank niet vlottrekken. Nationale-Nederlanden beroept zich immers niet alleen op de bevindingen uit het persoonlijk onderzoek, maar ook op medische en arbeidsdeskundige bescheiden. Los van de uitkomst van het persoonlijk onderzoek, bestond bij Nationale-Nederlanden geen bereidheid meer om met verzoeker tot een minnelijke regeling te komen. Volgens de rechtbank bestaat daarmee onvoldoende perspectief op een verdere buitengerechtelijke afwikkeling van de schade. De verzochte beslissingen kunnen niet, althans onvoldoende, bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Een deelgeschilprocedure is bovendien niet bedoeld, aldus de rechtbank, om Nationale-Nederlanden aan de onderhandelingstafel te dwingen. De rechtbank kan Nationale-Nederlanden ook niet dwingen de onderhandelingen te hervatten. De verzoeken worden daarom afgewezen.

» **Uitspraak**

De procedure

(...; red.)

De feiten

2.1. Op 22 april 2006 is [A] betrokken geraakt bij een verkeersongeval. [A] is als inzittende van een door zijn echtgenoot bestuurde personenauto aangereden door een andere – bij Nationale-Nederlanden verzekerde – personenauto. Nationale-Nederlanden heeft de aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval erkend en heeft de schadeafwikkeling ter hand genomen.

2.2. Partijen zijn in onderhandeling getreden over een schaderegeling. Nationale-Nederlanden heeft tussen januari 2007 en september 2010 voorschotten aan [A] voldaan tot een totaalbedrag van € 62.500,=.

2.3. Nationale-Nederlanden heeft op 16 september 2009 en 12 augustus 2010 opdracht gegeven aan onderzoeksbureau CED Forensic tot het verrichten van een persoonlijk onderzoek naar [A], waarbij – zonder dat [A] dit wist – observaties zijn verricht, een tweetal bezoeken zijn gebracht aan de door [A] en zijn echtgenoot gerunde Bed & Breakfast en telefonisch contact met [A] heeft plaatsgevonden.

2.4. Het persoonlijk onderzoek naar [A] heeft geleid tot een tweetal observatieverslagen van respectievelijk 8 november 2009 en 19 september 2010 (hierna tezamen te noemen: het observatierapport) en video-opnames.

2.5. Bij brief van 16 maart 2011 heeft mr. Phoelich-Pontier aan mr. Pennino onder meer bericht dat Nationale-Nederlanden de zaak als afgedaan beschouwt.

2.6. In juli 2011 heeft mr. Pennino namens [A] bij de rechtbank te Maastricht een verzoek tot het bevelen van een voorlopig getuigenverhoor ingediend, teneinde te kunnen beoordelen of Nationale-Nederlanden gerechtigd was tot het instellen van een persoonlijk onderzoek naar [A] en of dat onderzoek heeft plaatsgevonden overeenkomstig de daaraan te stellen eisen die onder meer zijn af te leiden uit de Gedragscode Persoonlijk Onderzoek. Dit verzoek is bij beschikking van 23 november 2011 afgewezen.

Het geschil

3.1. [A] verzoekt de rechtbank bij wijze van deelgeschil ex artikel 1019w-1019cc van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (hierna: Rv):

I. een beslissing te nemen ten aanzien van de waarde/juridische impact van het persoonlijk onderzoek, dat heeft geleid tot het observatierapport;

II. te bepalen dat Nationale-Nederlanden ten onrechte de onderhandelingen met [A] heeft gestaakt;

III. te bepalen dat de inhoud van het observatierapport niet mag worden meegenomen in de verdere regeling van de schade en dat partijen de onderhandelingen dus kunnen hervatten;

IV. een begroting te maken van de met het onderhavige deelgeschil gepaard gaande kosten conform de in het verzoekschrift opgenomen opgave en Nationale-Nederlanden – voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad – te veroordelen in deze kosten.

3.2. [A] heeft aan zijn verzoek ten grondslag gelegd dat, nu hij gezien de afwijzende beschikking van 23 november 2011 van de rechtbank Maastricht op korte termijn geen mogelijkheid heeft om de achtergronden van het persoonlijk onderzoek helder te krijgen, (de uitkomst van) het persoonlijk onderzoek in de weg blijft staan aan verder overleg in het kader van de schaderegeling. Volgens [A] dient het observatierapport in de verdere regeling van de schade buiten beschouwing te worden gelaten, terwijl Nationale-Nederlanden zich daarop blijft baseren en niet bereid is de onderhandelingen op te pakken. Het is derhalve van belang dat de rechtbank beslist over de waarde/juridische impact van het observatierapport, zodat duidelijk wordt of Nationale-Nederlanden gehouden is de onderhandelingen omtrent een schikking te hervatten, aldus [A].

3.3. Nationale-Nederlanden voert verweer.

3.4. Op de stellingen van partijen wordt hierna, voor zover van belang, nader ingegaan.

De beoordeling**Behandeling van het geschil in een deelgeschilprocedure**

4.1. In de eerste plaats dient te worden beoordeeld of het verzoek zich leent voor behandeling in een deelgeschilprocedure als bedoeld in artikel 1019w-1019cc Rv, zoals [A] stelt en Nationale-Nederlanden betwist.

4.2. De rechtbank overweegt dat de deelgeschilprocedure volgens de memorie van toelichting bij de Wet deelgeschilprocedure voor letsel- en overlijdensschade (hierna: de Wet Deelgeschillen) betrokkenen bij een geschil over letsel- en overlijdensschade de mogelijkheid biedt in de buitengerechtelijke onderhandelingsfase de rechter in te schakelen. Zij krijgen hiermee een extra instrument ter doorbreking van een impasse in de buitengerechtelijke onderhandelingen (Kamerstukken II, 2007-2008, 31518, nr. 3, p. 2). Gezien de ratio van de deelgeschilprocedure om de buitengerechtelijke onderhandelingen te bevorderen, dient de rechtbank te toetsen of de verzochte beslissing voldoende kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. De investering in tijd, geld en moeite moeten aldus worden afgewogen tegen het belang van de vordering en de bijdrage die een beslissing aan de totstandkoming van een minnelijke regeling kan leveren (Kamerstukken II, 2007-2008, 31518, nr. 3, p. 18).

4.3. De rechtbank leidt uit het lichaam van het verzoekschrift en het verhandelde ter zitting af dat het onder punt I genoemde verzoek aldus dient te worden begrepen dat [A] de rechtbank vraagt te beoordelen of Nationale-Nederlanden terecht en op juiste gronden heeft besloten een persoonlijk onderzoek in te stellen en of de uitkomst van het onderzoek zodanig is dat daaraan de conclusie kan worden verbonden dat hij de feiten onjuist heeft weergegeven c.q. dat hij heeft gefraudeerd. In de visie van [A] dienen deze vragen ontkennend te worden beantwoord, hetgeen er volgens hem toe dient te leiden dat het observatierapport buiten beschouwing dient te worden gelaten en dat de ten onrechte gestaakte onderhandelingen dienen te worden voortgezet (verzoeken onder II en III).

4.4. Nationale-Nederlanden heeft zich primair op het standpunt gesteld dat de onderhavige verzoeken dienen te worden afgewezen, omdat [A] deze verzoeken onvoldoende heeft onderbouwd en de verzochte beslissingen niet, althans onvoldoende kunnen bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Subsidiair heeft Nationale-Nederlanden gesteld dat afwijzing van de verzoeken dient te volgen, omdat sprake is geweest van een rechtmatig onderzoek en er derhalve geen enkele aanleiding is om de resultaten van dat onderzoek buiten beschouwing te laten.

4.5. Nog daargelaten dat de rechtbank niet in staat is de onder 4.3 weergegeven vragen van [A] te beantwoorden aangezien – zoals Nationale-Nederlanden terecht heeft opgemerkt – niet ook alle overige relevante en beschikbare (medische en arbeidsdeskundige) stukken in het geding zijn gebracht, zal een ontkennende beantwoording van die vragen, zoals [A] voorstaat, de onderhandelingen niet kunnen vlottrekken als vereist is ingevolge artikel 1019z Rv. Gebleken is immers dat Nationale-Nederlanden zich ter onderbouwing van haar weigering om de schaderegeling te hervatten en verdere voorschotten te voldoen niet alleen beroept op de bevindingen uit het persoonlijk onderzoek, maar ook op de medische en arbeidsdeskundige bescheiden. Op basis van al deze informatie is Nationale-Nederlanden tot de conclusie gekomen dat de (subjectieve) klachten en gestelde beperkingen medisch niet kunnen worden geobjectiveerd en bovendien deels niet aan het ongeval te wijten zijn, dat [A] tot meer in staat wordt geacht dan waartoe hij zelf stelt in staat te zijn, dat de gestelde beperkingen bovendien niet stroken met de waarnemingen tijdens het persoonlijk onderzoek en dat [A] over zijn beperkingen opzettelijk onware verklaringen heeft afgelegd. Nationale-Nederlanden heeft zich op het standpunt gesteld dat [A] in elk geval sinds medio 2010 geen beperkingen meer ondervindt als gevolg van het ongeval, op grond waarvan de looptijd van de schade in de visie van Nationale-Nederlanden tot eind 2010 dient te worden beperkt. Nu Nationale-Nederlanden de schade van [A] als gevolg van het ongeval heeft berekend op een bedrag van € 22.111,20, terwijl [A] voor een bedrag van € 62.500,- is bevoorschot, bestaat naar de mening van Nationale-Nederlanden voor het betalen van aanvullende voorschotten geen enkele aanleiding en beschouwt Nationale-Nederlanden de zaak als afgedaan, met dien verstande dat zij zich het recht heeft voorbehouden om teveel betaalde schadevergoeding en de gemaakte onderzoekskosten terug te vorderen. Een en ander is aan [A] kenbaar gemaakt bij brief van 16 maart 2011.

4.6. De rechtbank concludeert dat, gelet op de omstandigheid dat er aan de zijde van Nationale-Nederlanden ook los van de uitkomst van het persoonlijk onderzoek geen bereidheid meer bestaat om met [A] tot een minnelijke regeling te komen, er onvoldoende perspectief op een

verdere buitengerechtelijke afwikkeling van de schade bestaat, zodat de verzochte beslissingen niet, althans onvoldoende kunnen bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. De rechtbank tekent hierbij aan dat een deelgeschilprocedure niet is bedoeld om Nationale-Nederlanden alsnog aan de onderhandelingstafel te dwingen. Nog los daarvan geldt dat de rechtbank niet kan bepalen dat Nationale-Nederlanden gehouden is de onderhandelingen met [A] te hervatten.

4.7. Het voorgaande leidt ertoe dat de onder de punten I, II en III genoemde verzoeken van [A] zullen worden afgewezen.

Kosten

4.8. Ingevolge artikel 1019aa Rv dient de rechtbank de kosten bij de behandeling van het verzoek aan de zijde van de persoon die schade door dood of letsel lijdt te begroten, waarbij alle redelijke kosten als bedoeld in artikel 6:96 lid 2 BW in aanmerking worden genomen. Of de kosten redelijk zijn, hangt ervan af of het redelijk is dat de kosten zijn gemaakt en of de omvang van de kosten redelijk is.

4.9. Uit de parlementaire geschiedenis bij artikel 1019aa Rv volgt dat voor begroting van de kosten ook plaats is in geval van afwijzing van het verzoek. Dit is alleen dan anders indien de deelgeschilprocedure volstrekt onnodig of onterecht is ingesteld. De rechtbank is, anders dan Nationale-Nederlanden, van oordeel dat van deze laatste situatie in dit geval geen sprake is, nu het [A] niet al op voorhand duidelijk had moeten zijn dat het verzoek niet zou slagen. De rechtbank acht het derhalve redelijk dat de met de onderhavige procedure gemoeide kosten zijn gemaakt. De rechtbank zal dan ook overgaan tot begroting van de kosten.

4.10. Mr. Pennino stelt € 3.547,69 aan kosten te hebben gemaakt. Daarbij is hij uitgegaan van 12,5 uur, een uurtarief van € 225,=, 6% kantoorkosten en 19% btw. Nationale-Nederlanden heeft alleen bezwaar gemaakt tegen het aantal aan de zaak bestede uren, en niet tegen het gehanteerde uurtarief. Nu de aan deze procedure bestede tijd de rechtbank, in aanmerking genomen dat het onderhavige verzoek een andere strekking heeft dan het in juli 2011 bij de rechtbank Maastricht ingediende verzoek, niet onredelijk voorkomt, zal de rechtbank de kosten begroten op het hiervoor genoemde bedrag, te vermeerderen met het door [A] betaalde griffierecht ad € 267,=, zijnde derhalve in totaal een bedrag van € 3.814,69.

4.11. Nu de aansprakelijkheid van Nationale-Nederlanden voor de gevolgen van het [A] overkomen ongeval vast staat, zal de rechtbank Nationale-Nederlanden als verzocht uitvoerbaar bij voorraad veroordelen tot betaling van de hiervoor genoemde kosten.

De beslissing

De rechtbank:

5.1. begroot de kosten als bedoeld in artikel 1019aa Rv op € 3.814,69 en veroordeelt Nationale-Nederlanden tot betaling van deze kosten;

5.2. verklaart de onder 5.1 opgenomen kostenveroordeling uitvoerbaar bij voorraad;

5.3. wijst af het meer of anders verzochte.

» Noot

1. Nationale-Nederlanden was in deze zaak niet bereid om opnieuw aan de onderhandelingstafel plaats te nemen. Hieruit concludeerde de rechtbank dat de verzochte beslissingen niet, althans onvoldoende zouden kunnen bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. In de jurisprudentie heeft ook het ontbreken van noemenswaardige onderhandelingen enkele malen aan toegang tot de deelgeschilrechter in de weg gestaan. De Groot en Van Oers merken terecht op dat het afwijzen van een verzoek om deze reden niet lichtvaardig mag gebeuren. De mogelijkheid om de aansprakelijkheid aan een deelgeschilrechter voor te leggen, zou daarmee illusoir worden. Dit geldt volgens hen ook wanneer bij één van de partijen de bereidheid ontbreekt om (verder) te onderhandelen. De door de wetgever ontworpen weg om de onderhandelingen vlot te trekken zou daarmee te gemakkelijk omzeild kunnen worden (zie De Groot en Van Oers, De Toegang tot de deelgeschilprocedure voor letsel en overlijdensschade: de rol van de rechter zoals door de wetgever beoogd?, *TVP* 2012, nr. 1, p. 27-28). Ik begrijp deze zorg. Ik meen evenwel dat de soep niet zo heet wordt gegeten. Er is meer voor nodig om een verzoek met een beroep op art. 1019z Rv te kunnen afwijzen.

2. Ik neem u hiertoe allereerst mee langs enkele wettelijke bepalingen. Zo volgt uit art. 1019x lid 3 Rv dat in het verzoekschrift, naast de in art. 278 lid 1 Rv genoemde gegevens, onder meer moeten worden vermeld: de aard en het vermoedelijke beloop van de vordering, een omschrijving van het deelgeschil en een zakelijk overzicht van de inhoud en het verloop van de onderhandelingen over de vordering. De rechter moet immers aan de hand van het verzoekschrift kunnen beoordelen of het verzoek een deelgeschil betreft en of er perspectief bestaat op een buitengerechtelijke afwikkeling van de schade (*TK 2008-2009*, 31 518, nr. 3, p. 16-17).

3. Spiegelbeeldig volgt uit art. 1019z Rv dat de rechter het verzoek afwijst voor zover de verzochte beslissing naar zijn oordeel onvoldoende kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Hierbij moet de investering in tijd, geld en moeite worden afgewogen tegen het belang van de vordering en de bijdrage die de beslissing aan de totstandkoming van een minnelijke regeling kan leveren. Deze zinsnede uit de parlementaire geschiedenis wordt in veel uitspraken geciteerd. Daarentegen wordt vrijwel nooit expliciet genoemd dat de rechter volgens de wetgever dient te beschikken over de in art. 1019x lid 3 Rv genoemde informatie om deze beoordeling te kunnen maken (*TK 2008-2009*, 31 518, nr. 3, p. 18).

4. Ik neem u vervolgens graag mee langs enkele uitspraken van deelgeschilrechters waarin het verzoek met een beroep op art. 1019z Rv werd afgewezen. Dit gebeurde bijvoorbeeld in de zaak die leidde tot de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage van 6 juli 2011 (LJN BU2090, *NJF 2011/482*). Partijen waren nog geen onderhandelingen gestart en over de hoogte van de schade was nog niet veel bekend. De onderhandelingen werden hierdoor volgens de rechtbank belemmerd. De rechtbank concludeerde hieruit dat in dit geval de bijdrage van de verzochte beslissing aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst niet opwoog tegen de kosten en het tijdsverloop van de procedure. Het verzoek werd afgewezen. Hetzelfde lot trof het verzoek in de zaak die leidde tot uitspraak van de Rechtbank Arnhem van 10 januari 2011 (LJN BP2911, «JA» 2011/51). Door de afwezigheid van onderhandelingen of inzicht in de schade kon de rechtbank slechts op basis van algemeenheden tot het oordeel komen dat de beslissing zou bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Dit achtte de rechtbank een onvoldoende basis. De rechtbank benadrukte echter wel dat het feit dat geen noemenswaardige onderhandelingen waren gevoerd in beginsel niet in de weg staat aan toegang tot de deelgeschilprocedure.

5. Als voorbeeld van een zaak waarin het ontbreken van de bereidheid om (verder) te onderhandelen een obstakel vormde voor toegang tot de deelgeschilrechter kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage van 11 februari 2011 (LJN BP5391, «JA» 2011/68) worden genoemd. De gemeente Leidschendam-Voorburg stelde zich in deze zaak op het standpunt dat zij er belang bij had om de aansprakelijkheid tot in hoogste instantie uit te procederen gezien de mogelijke precedentwerking. De aansprakelijkheidsvraag kon bovendien niet eenvoudig worden beantwoord. Op deze gronden oordeelde de rechtbank dat de zaak niet geschikt was voor behandeling in een deelgeschilprocedure. De investering in tijd, geld en moeite woog volgens de rechtbank niet op tegen de verwachte bijdrage aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Ook in de onderhavige zaak werd het verzoek afgewezen vanwege het ontbreken van de bereidheid om verder te onderhandelen. Van het zonder meer afhouden van onderhandelingen was echter geen sprake. Nationale-Nederlanden had uitgebreid gemotiveerd waarom in dit concrete geval, ook los van de uitkomst van het persoonlijk onderzoek, geen bereidheid meer bestond om met verzoeker tot een minnelijke regeling te komen. De rechtbank concludeerde hieruit dat de verzochte beslissingen niet, althans onvoldoende konden bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst.

6. Tot slot noem ik de uitspraak van de Rechtbank Arnhem van 8 juni 2011 (LJN BQ9096, «JA» 2011/156). De rechtbank vat hierin de conclusies samen die uit de hiervoor besproken uitspraken kunnen worden getrokken. Volgens de rechtbank is de enkele, algemene stelling van verzoeker dat verweerder tot een regeling zal willen komen na de beslissing op het verzoek geen zelfstandige grond die het voeren van een deelgeschilprocedure rechtvaardigt. In het concrete geval moet kunnen worden gecoördineerd dat de beslissing voldoende kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. De deelgeschilprocedure is ook niet bedoeld om de wederpartij tot onderhandelingen te dwingen. De aansprakelijk gestelde partij kan op haar beurt evenwel niet volstaan met zwijgen of betwisten van aansprakelijkheid en het afhouden van onderhandelingen. De omstandigheid dat geen noemenswaardige onderhandelingen zijn gevoerd, staat volgens de rechtbank dan ook niet zonder meer aan toegang tot de deelgeschilprocedure in de weg. Van de verzoeker wordt wel verwacht, aldus de rechtbank, dat hij voor het starten van een deelgeschilprocedure voldoende moeite heeft gedaan om de onderhandelingen op gang te brengen. Daartoe kan het dienstig zijn inzicht in de schade

te geven en een voorstel te doen met betrekking tot de wijze van schadevaststelling en regeling. Het ligt volgens de rechtbank tevens op de weg van verzoeker om deze punten in het verzoekschrift uiteen te zetten als bedoeld in art. 1019x lid 3 Rv.

7. Uit het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het ontbreken van (noemenswaardige) onderhandelingen als ook het ontbreken van de bereidheid (verder) te onderhandelen van belang kunnen zijn bij de beoordeling van de vraag of de beslissing kan bijdragen aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst. Beide argumenten vormen echter geen (zelfstandige) grond om een verzoek af te wijzen. Het criterium waaraan moet worden getoetst is of in het concrete geval voldoende perspectief bestaat op een buitengerechtelijke afwikkeling van de schade, waarbij de investering in tijd, geld en moeite moet worden afgewogen tegen het belang van de vordering en de bijdrage die de beslissing aan de totstandkoming van een minnelijke regeling kan leveren. Bestaat dit perspectief niet, bijvoorbeeld omdat verweerder gemotiveerd heeft aangegeven waarom hij niet (verder) wil onderhandelen, of is de rechtbank niet in staat om dit te beoordelen, bijvoorbeeld omdat het verzoekschrift niet de in art. 1019x lid 3 RV genoemde gegevens vermeldt, dan wordt het verzoek afgewezen.

S. Colsen, advocaat bij WIJ advocaten